

SOMOGYI Tibor

Lomtalanítás

A parkból áradó tömény orgonailat némi penész és dohszaggal keveredik a lakótelepen, létrehozva egy meglehetősen pikáns illatelegyet. Gyűlnek a kupacok. Megjelentek a kupac kupecsek is, itt még nem minősül lopásnak a lomizás és mindig vannak emberek, akik nem lomtalanítják, hanem lomositják a lakásukat. Megkezdődött a tavaszi lomtalanítási szezon. Szabó István a hatperából is idejét látta, hogy megtisztítsa életét és lakását az eluralkodó lomoktól. Úgy érezte, ezek a tárgyak belassítják, akadályozzák, megkötik őt. Egy tiszta lap, egy új élet kezdete, ezt várta a lommentes holnaptól. Sorra vette hát őket, rájuk nézett, de mielőtt meglágyíthatna volna szívét valamilyen emlék, könyörtelenül kidobásra ítélte őket. Néha habozott egy kicsit, megállt a szortírozásban, de nem hagyott időt magának, nehogy felötölhessen benne az „Ez jó lesz még valamire” formula. Mindennek mennie kellett, ami visszahúzta a múltba és felesleges. Mennie kellett a félmázsás Hajdú mosógépnek, amelyet még a rendszerváltás évében hoztak haza szülei arcukra kövült ünnepi áhítattal. Mennie kellett az ősrégi, de még működő tévének, amely előtt még a nagyothalló Gálnagy ordította, amikor a Szerencsekerék ment a tévében, hogy „Kérj egy dé, egy dé!” Mennie kellett a diavetítőnek, a polaroid fényképezőgépnek, a bakelit lemezeknek, amelyeket kamaszként olyan lelkesen gyűjtött, és amellyel együtt énekelt „Egy szál, harangvirág..” Mindnek mennie kellett. Kidobta a régi újságokat, magazinokat, amelyeket féltve őrzött évekig, és amelyekről azt hitte, hogy egyszer talán sokat fognak érni. Kidobta még azt a megyei lapot is, amely szülei halálát adta hírül - Frontális ütközés a kamionnal. Kidobta a rég elfelejtett könyveket, az agyonolvasott krimiket és sci-fiket, az ajándékba kapott szépirodalmi könyveket, amelyek gerincét nem törte meg olvasással, és ugyanolyan szépek és irodalmiak voltak, mint újkorukban. Kidobta nagymamája maga korában még merész, ma már inkább foszlott menyasszonyi ruháját, a nagypapa protkóját - pedig még milyen remekül csattog, a Sokol rádiót, mert egyrészt úgyis van a mobilján, másrészt évek óta nem hallgatott rádiót. Kidobta az első asztali gépét, egy Commodore 64-est, amelyen megismerkedett a számítógépek anatómiájával és amelyen még a Space Invaderssel játszott. Mennie kellett a rengeteg plüssnek, hiszen nem gyerek már, hogy plüssöket tartson a lakásában, még ha egy reklámszatyorba gyömöszölve tartotta is. Plüssmaci, plüsscica, plüsshód, plüssshupikék törpike, plüss-sárkány, plüsssturul és plüssársai. Nem maradhattak tovább. Konec firma! Aztán jöttek az egyéb vicik-vacakok, amelyeknek a funkciója kimerült véleménye szerint, hogy a helyet fogják. Kerámia dísz tárgyak, a múlt homályába vesző dobozkák és zacskók, kifogyott filcek. Sor került a személyesebb dolgokra is. Kidobta a régi leveleit, a karácsonyi-húsvéti képeslapokat a rég látott rokonoktól, a Máté bácsitól kapott kiskörei szuvenírt, a gyerekkori naplóját, amelyet három hétig vezetett, a sok homályos képet, homályos arcokkal a múltból. Repültek a még meglévő tankönyvei, amelyek megőrizték a padtársaival folyó levelezéseit és mindenféle absztrakt rajzokkal voltak díszítve. Repült a legsikeresebb szemétygyűjtésért emléklap, az iskolai jelmezes verseny második díjáról szóló oklevél, amelyet azzal érdemelt ki, hogy Pick téliszálminak öltözött és a Sánta Kuttyák FC—s tagsági kártyája. Repültek a metálos korszakát jelző poszterek, plakátok, koncertjegyek és egykori büszkesége a szegecses nyakörv.

Sorra kerültek az olvashatatlan egyetemi jegyzetei többnyire villamossági témakörből, egyetemi index - úgyse fejezte be - az első randis mozijegyek, a kanáris kulcstartó, római metrójegy, egy ostiai pizzéria blokkja - mennyire élvezték Júliával azt az utat! Bűnronda színnyakkendő, kézzel kötött sapka, hódmintás pulóver - Gelitől a volt feleségétől kapott ajándékok, néhány kiküldetlenül maradt esküvői meghívó, a lezárt borítékba tett közös képek a nászúton és később... Ezen a fiúk is rajta vannak, itt majd csak kisatírozza...DVD-lemezek, megunt filmekkel (többségük pornó), üres alkoholos üvegek. Parenyica sajt, kőkemény. Sonka nagyon sötétszürke. Több hónapja lejárt, rázaskor fura, bugyogó hangot adó konzervek.

Kidobta mind.

Mikor visszament a lakásba, amely valahogy személytelemé és sterillé vált, furcsa érzés fogta el. Nem emlékezett, hogy miket dobott ki, csak arra, hogy kidobott egy csomó felesleges lomot, a többi közé a kupacba, vagy a kukába. Annyit tudott, hogy ő Szabó István villamosmérnök, aki egyedül él, nemrég elvált és két kisgyerek apja. Nem voltak emlékei, nem voltak érzései. Kidobta a szívét és az agyát. Kiürült.

Csak a totális üresség. Tiszta lap.

Vett egy sört a hűtőből és bekapcsolta a tévét.

Odakint gazdára találtak az általa elfelejtett tárgyak. A lomizók, a gyűjtögetők, a hasznosítók, a mániások mind-mind lelkesen válogattak. Még a parenycát is kitérta a kukából egy hajléktalan.

A fotelben terpeszkedő nagyra fűjt alak, lassan ereszkedni kezdett, aztán pukkant egyet, mint amikor a lufiba egy tűt szúrnak. A nyitott erkélyablakon át a levedlett kigyóbőrre hasonlító maradványokat kifújta a szél, a fotelben csak egy tehetetlen sörfolt maradt utána. Lágyan hullott a nyúlós cafat az egyik lomkupacra, ott is maradt, míg a lomizók undorodva félre nem hajították.

